

Đào Huy Kiên

Cô gái đến từ hôm qua

Cứ vào tháng ba âm lịch, người người lại nô nức rủ nhau đi “thanh minh”. Thật hiếm có ngày nào trong năm mà người Việt lại tách biệt hoàn toàn khỏi cuộc sống hiện đại để quay về với những giá trị truyền thống như vậy. Cùng với những ngày Tết, đó là ngày để những người đang sống xa rời những mưu sinh vất vả để nhớ đến những người đã khuất. Người người đi thanh minh như trả hội. Ta có thể bắt gặp những cụ già tóc bạc lưng còng, cũng có thể bắt gặp những đứa trẻ hồn nhiên thơ dại chẳng hề hay biết ý nghĩa của cái ngày này, đối với chúng mọi thứ đều thật mới mẻ và lạ lẫm. Nhưng dù là ai thì khi đi thanh minh họ cũng thường đem theo một tâm trạng tươi vui hay bình thản. Nỗi đau nếu có cũng đã bị thời gian xóa nhòa. Chỉ có một chàng trai đem theo nỗi u sầu trong tiết Thanh minh. Anh đi một mình. Trong khu nghĩa trang buổi chiều hôm ấy, những người đi tảo mộ đều đi cùng gia đình bốn năm người, chỉ có anh là đi một mình...

Anh bước tới ngôi mộ ấy. Anh đứng lặng người khi thấy bức di ảnh. Ảnh trên bia mộ là một cô gái còn rất trẻ. Cô mới mười chín tuổi. Nụ cười của cô trên tấm ảnh mới vui tươi, tràn trề sức sống làm sao, đến nỗi anh ngỡ cô vẫn còn tồn tại trên cõi đời này, chỉ là đang ở một nơi xa xôi nào đó mà anh không biết thôi. Khi cô chụp bức ảnh ấy, cô có ngờ đâu rằng đó sẽ là bức ảnh thờ của cô. Mười chín tuổi, cô còn quá trẻ để nghĩ đến cái chết. Cuộc đời cô chỉ mới bắt đầu. Những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời còn đang chờ cô phía trước. Vậy mà cô lại ra đi, cô ra đi mãi mãi ở tuổi mười chín, mãi mãi cô không bước sang tuổi hai mươi...

Anh cắm vào lọ hoa trên mộ cô những bông hoa bách hợp. Đó là loài hoa mà cô thích nhất và anh thấy những bông hoa ấy cũng hợp với cô. Cô cũng sáng trong như một bông hoa bách hợp, mỗi phút

mỗi giây cô sống trong cuộc đời là mỗi phút mỗi giây cô đem lại niềm hạnh phúc cho những người xung quanh cũng giống những bông hoa bách hợp tỏa ngát hương thơm cho đời. Nhưng cũng như loài hoa chỉ nở vào tháng tư, cuộc đời cô mới ngắn ngủi làm sao... Cắm hoa vào lọ xong, anh thấp nhang cho cô. Hương khói bay nghi ngút. Anh rút chiếc di động, bấm chỉnh một lúc rồi đặt chiếc điện thoại lên ngôi mộ để cô có thể nghe thật rõ. Từ chiếc điện thoại vang lên giai điệu bài hát mà cô thích nhất:

“... Và rồi ta hứa sẽ quay trở lại

Vào một ngày mai như hai người bạn

Một ngày để quên tất cả lại nhớ về nhau...”

Những lời ca tha thiết ấy khiến anh bỗng bật khóc nức nở. Mới ngày nào anh còn ngồi bên cô, mỗi người một chiếc tai nghe cùng nhau nghe bài hát ấy. Cô dựa đầu vào vai anh, anh quàng tay vuốt ve mái tóc cô. Hương thơm của cô như vẫn còn thoảng đâu đây. Vậy mà giờ cô đã trở thành cô gái của ngày hôm qua.

“...Dường như là vẫn thế em không trở lại

Mãi mãi là như thế anh không trẻ lại

Dòng thời gian trôi như ánh sao băng

Trong khoảnh khắc qua chúng ta...”

Anh chợt ngẩng đầu nhìn lên bức ảnh của cô. Nụ cười của cô bỗng trở nên tươi tắn lạ thường. Trong kí ức của anh, nụ cười rạng rỡ của cô chưa bao giờ phai nhạt. Nụ cười ấy như vầng dương tỏa sáng, xóa đi bóng tối mây mù của cuộc đời anh.

- Tại sao em cười?- anh ngạc nhiên hỏi.
- Tự nhiên em nhớ đến lần đầu mình gặp nhau.

Anh mỉm cười:

- Phải rồi. Lúc đó em làm đổ cà phê ra áo anh. Em thật tệ, cái áo sơ mi đồ hiệu anh vừa mới mua đấy.
- Ô anh buồn cười, bây giờ lại trách em. Lúc đó anh còn cười bảo không sao mà.
- Tại em cứ rồi rít xin lỗi, lại còn đòi đem áo anh về giặt hộ thì anh phải bảo thế chứ sao, không thì anh lại mang tiếng không ga-lăng à. Trông khuôn mặt em lúc đấy buồn cười lắm.

- Không buồn cười bằng anh. Lần nào đến quán của em anh cũng đi một mình, ngồi đúng cái chỗ cạnh cửa sổ rồi ngắm trăng với sao.

- Em biết không, anh chẳng thích cái quán đấy gì cả. Nhạc thì toàn nhạc rap với hip-hop, cà phê lại dở mà trang trí thì lòe loẹt.

- Thế sao anh hay đến đó vậy?

- Anh đến để gặp cô gái đã đánh đổ cà phê vào áo anh hôm đầu tiên thôi. Thật lòng thì anh mong cô gái ấy lại đánh đổ cà phê vào áo anh tiếp.

- Sao anh chưa bao giờ nói điều ấy với em?

- Thì bây giờ anh nói đấy thôi.

- Nhưng bây giờ em chết rồi.

- Không, em chưa chết. Nếu em chết rồi thì sao em còn nói chuyện được với anh?

- Nhưng ...

- Sao?

- Khi nào anh không còn yêu em thì em sẽ không thể nói chuyện được với anh...

- Thế thì tốt. Chắc chắn là anh sẽ yêu em mãi mãi rồi.

- Hoặc khi nào trái tim anh có một người con gái khác.

- Anh sẽ không thể yêu ai khác ngoài em nữa.

- Em...em... Anh nên quên em đi.

- Tại... tại sao?- Anh ngỡ ngàng- Em không còn yêu anh sao? Cô bỗng ghen ngào. Hai vệt nước mắt lăn dài trên đôi má. Anh ôm cô vào lòng an ủi. Nhưng lạ thay anh không thể chạm được vào cô.

- Anh thấy không, anh muốn ôm em mà chẳng thể ôm được, anh thích vuốt tóc em mà chẳng thể chạm vào, nếu còn yêu em anh sẽ chỉ còn đau khổ mà thôi. Hãy quên em đi, cuộc đời anh còn dài, anh sẽ gặp được một người con gái khác tốt hơn em. Hãy sống tốt anh nhé, em sẽ luôn phù hộ cho anh.

Anh toan ngắt lời cô thì có người xen ngang:

- Anh gì ơi! Anh gì ơi!

Anh choàng mở mắt.

- Anh có làm sao không?- người đàn ông kia hỏi.

- Tôi làm sao?

- May quá! Tôi đi qua thì thấy anh nằm lăn ra đất. Cứ tưởng

anh bị làm sao?

Người gác mộ yên trí bỏ đi. Còn lại anh và bài hát “Cô gái đến từ ngày hôm qua” không biết đã tua lại đến lần thứ mấy. Thì ra anh vừa nằm mơ. Cô đã đến gặp anh trong giấc mơ ấy. Anh cảm thấy tiếc vì không thể ở bên cô lâu hơn. Nhưng dường như anh đã bớt u sầu hơn. Anh lấy những tờ tiền âm phủ để hóa vàng cho cô. Ngọn lửa cháy ngàn ngút. Anh ngồi nhìn ngọn lửa ấy mà lòng ấm áp hơn. Những tờ tiền vàng, đô la âm phủ dần hóa thành tro bụi cuộn mình trôi mãi lên trời cao cho đến khi tan biến vào cõi hư vô. Khi tất cả đã cháy hết, anh bèn cất bước ra về.

Một năm sau

Tiết thanh minh, anh lại đến thăm cô. Nhưng lần này anh không đến một mình. Anh đi cùng với một người con gái khác. Khuôn mặt anh không còn đau khổ như hồi năm ngoái. Anh đã tìm được hạnh phúc của mình.

- Cô ấy đẹp quá- cô gái nói.
- Phải, rất đẹp- anh bình thản.

Anh thấp hươg và thăm nói với cô:

“Anh đã nghe lời em cố gắng sống tốt và tìm được một người con gái để yêu thương. Hôm nay anh dẫn cô ấy đến đây gặp em. Em có vui không em?”

Một cơn gió mạnh bỗng lùa qua. Và trong tiếng rì rào của những ngọn cây cao vút, anh như nghe thấy tiếng cười khúc khích của cô

...